

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Anna Wiecheć

przy udziale Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. J. R.

po rozpoznaniu w dniu 6.12.2016 r. sprawy **W. K.**, syna P. i E. z domu Z., ur. (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku:

1. z dnia 12 sierpnia 2014 r. w sprawie X K 237/14 za czyn z art. 278§1 k.k. popełniony w dniu 13 stycznia 2014 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz 30 stawek dziennych grzywny po 10 złotych; postanowieniem z 17.09.2015 r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszanej;

1. z dnia 6 maja 2015 r. w sprawie X K 339/15 za czyny z art. 278§1 k.k. i in., z art. 279§1 k.k. popełnione w dniach od 9 do 12.01.2015 r., za które to czyny wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

2. z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie X K 1147/14 za czyn z art. 279§1 k.k. popełniony w okresie od 30 września 2014 r. do 1 października 2014 r. na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych; postanowieniem z dnia 28.06.2016 r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszanej;

3. z dnia 28 października 2015 r. w sprawie X K 727/15 za czyny z art. 278 § 1 k.k. i in. popełnione w dniach 10-12 czerwca 2015 r., za które to czyny orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych po 10 złotych grzywny;

4. z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie X K 213/15 za czyn z art. 278§1 k.k. popełniony w dniu 7/8 sierpnia 2014 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie X K 938/15 za czyny z art. 279 § 1 k.k. i z art. 278 §1 k.k. popełnione w dniu 15/16 czerwca 2015 r., za które to czyny orzeczono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

6. z dnia 20 maja 2016 r. w sprawie X K 2/15 za czyny z art. 279 § 1 k.k. i z art. 278 §1 k.k. popełnione w okresie od 31.08.2014 r. do 15.09.2014 r., za które to czyny orzeczono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych po 10 złotych;

7. z dnia 15 września 2016 r. w sprawie X K 139/15 za czyn z art. 279§1 k.k. popełniony w dniu 18/19 września 2014 r. na karę roku pozbawienia wolności;

8. z dnia 15 listopada 2016 r. w sprawie X K 1171/14 za czyn z art. 278§1 k.k. i in. popełniony w dniu 8/9 września 2014 r. na karę roku pozbawienia wolności;

orzeka

1. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy skazanemu W. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone prawomocnymi wyrokami wymienionymi w punktach 1-9 rubrum wyroku i w ich miejsce wymierza skazanemu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy skazanemu W. K. jednostkowe kary grzywny orzeczone prawomocnymi wyrokami wymienionymi w punktach 1, 3, 4 i 7 rubrum wyroku i w ich miejsce wymierza skazanemu karę łączną 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie X K 339/15 od dnia 12.01.2015 r. do dnia 6.05.2015 r. oraz okresy odbywania kar pozbawienia wolności w poszczególnych sprawach;

III. na mocy art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223) nie pobiera od skazanego odrębnej opłaty od wyżej orzeczonej kary łącznej, a na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia go od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt X K 1151/15

UZASADNIENIE

W. K. został skazany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku:

1. z dnia 12 sierpnia 2014 r. w sprawie X K 237/14 za czyn z art. 278§1 k.k. popełniony w dniu 13 stycznia 2014 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz 30 stawek dziennych grzywny po 10 złotych; postanowieniem z 17.09.2015 r. zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszony;

2. z dnia 6 maja 2015 r. w sprawie X K 339/15 za czyny z art. 278§1 k.k. i in., z art. 279§1 k.k. popełnione w dniach od 9 do 12.01.2015 r., za które to czyny wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

3. z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie X K 1147/14 za czyn z art. 279§1 k.k. popełniony w okresie od 30 września 2014 r. do 1 października 2014 r. na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych;

4. z dnia 28 października 2015 r. w sprawie X K 727/15 za czyny z art. 278 § 1 k.k. i in. popełnione w dniach 10-12 czerwca 2015 r., za które to czyny orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych po 10 złotych grzywny;

5. z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie X K 213/15 za czyn z art. 278§1 k.k. popełniony w dniu 7/8 sierpnia 2014 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

6. z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie X K 938/15 za czyny z art. 279 § 1 k.k. i z art. 278 §1 k.k. popełnione w dniu 15/16 czerwca 2015 r., za które to czyny orzeczono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7. z dnia 20 maja 2016 r. w sprawie X K 2/15 za czyny z art. 279 § 1 k.k. i z art. 278 §1 k.k. popełnione w okresie od 31.08.2014 r. do 15.09.2014 r., za które to czyny orzeczono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych po 10 złotych;

8. z dnia 15 września 2016 r. w sprawie X K 139/15 za czyn z art. 279§1 k.k. popełniony w dniu 18/19 września 2014 r. na karę roku pozbawienia wolności;

9. z dnia 15 listopada 2016 r. w sprawie X K 1171/14 za czyn z art. 278§1 k.k. i in. popełniony w dniu 8/9 września 2014 r. na karę roku pozbawienia wolności.

Wszystkie te wyroki podlegają efektywnemu wykonaniu.

/dowody: dane o karalności k. 149-151

odpisy wyroków k. 9-15, 111-123, 125-145

wydruk z systemu (...) k. 99-109/

W. K. pochodzi z rodziny dysfunkcyjnej. Zarówno jego ojciec, jak i brat Ł. są osobami karanymi, które odbywały kary pozbawienia wolności. Przed osadzeniem w Zakładzie Karnym skazany był kawalerem przebywającym na utrzymaniu matki. Nie stronił od alkoholu.

Skazany przebywa w izolacji penitencjarnej od 18.06.2015 r. Na początku pobytu był trzykrotnie karany dyscyplinarnie, natomiast w późniejszym okresie do stycznia 2016 r. dwukrotnie był nagradzany, czterokrotnie korzystał również z ulg. Jest zatrudniony nieodpłatnie jako pracownik roznoszący posiłki. Ze swoich obowiązków wywiązuje się sumiennie. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania.

/dowód: opinia Aresztu Śledczego w G. k. 16/

Sąd zważył, co następuje:

Zacząć wypada od wskazania, iż od dnia 1 lipca 2015r. ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, uchwalając również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po dacie 1 lipca 2015 r. w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. Przepis art. 19 ust 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie, skoro W. K. został skazany m.in. wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 28 października 2015 roku, 25 listopada 2015 roku, 11 stycznia 2016 roku i 28 maja 2016 roku, które uprawomocniły się odpowiednio w dniah 13 listopada 2015 roku, 12 grudnia 2015 roku, 09 lutego 2016 roku i 28 maja 2016 roku, rozważyć należało stosowanie przepisów znowelizowanych.

Sąd zważył dalej, że treść owego art. 19 ust. 1 w/w ustawy niewątpliwie rodzi pewne trudności interpretacyjne. Dotyczy to w szczególności rozumienia znaczenia zapisu "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu". Sąd, orzekając w przedmiotowej sprawie, rozważał jego dwojaką interpretację. I tak, pierwsza z nich sprowadza się do uznania, iż samo wydanie (lub uprawomocnienie się) wyroku po 1 lipca 2015 roku umożliwia w sprawie o wydanie wyroku łącznego orzekanie w tym przedmiocie na podstawie przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w jej znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i ze zmianami wprowadzonymi w dniu 15 kwietnia 2016 roku). Ów sposób rozumienia tego zapisu oznaczałby, że samo wydanie po 1 lipca 2015 roku prawomocnego orzeczenia, bez względu na rodzaj wymierzonej w nim kary, otwiera swoistą „furtkę”, pozwalającą na zastosowanie znowelizowanych przepisów art. 85 k.k. i kolejne (chyba, że Sąd uzna, iż korzystniejsze, stosownie do art. 4 § 1 k.k., są przepisy w ich uprzednim brzmieniu, tj. obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku). Druga z interpretacji tego zapisu jest w ocenie Sądu następująca: w przypadku wydania wobec skazanego po 1 lipca 2015 roku prawomocnego wyroku, Sąd, orzekając w sprawie o wydanie wyroku łącznego, obowiązany jest w pierw stwierdzić, czy w oparciu o znowelizowane przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny możliwe jest orzeczenie kary łącznej z karami, prawomocnie wymierzonymi skazanemu do 30 czerwca 2015 roku, a dopiero następnie ma możliwość prowadzenia rozważań w oparciu o art. 4 § 1 k.k., czy winno nastąpić orzekanie w oparciu o uprzednio obowiązujące przepisy tego rozdziału czy też przepisy znowelizowane i która z kar łącznych (tj. wydanych w oparciu o tzw. przepisy nowe czy też stare) jest wobec niego korzystniejsza.

W ocenie Sądu, tylko ta druga interpretacja zapisu „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” jest prawidłowa i winna być stosowana. Warto przy tym zwrócić uwagę na zapis art. 575 § 1 k.p.k. Sąd miał na uwadze, że stosownie do utrwalonego orzecznictwa, art. 575 § 1 k.p.k. rozumie się w taki sposób, iż „o potrzebie wydania nowego wyroku łącznego w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje fakt ujawnienia się jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby, nieobjętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, który spełnia przesłanki z art. 85 k.k. i w związku z tym nadaje się do połączenia, bądź to ze wszystkimi, bądź co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym, co powoduje, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar ulega rozwiązaniu. Tylko przy braku podstaw do zastosowania art. 575 k.p.k. uprzednie prawomocne zakończenie postępowania o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone w obu sprawach stanowi negatywną przesłankę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej” (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 lipca 2013 roku, sygn. akt II KK 14/13). Zwrócić należy uwagę, iż „wydanie wyroku łącznego” oznacza w przepisie art. 55 § 1 k.p.k. de facto „orzeczenie nowej kary łącznej”, albowiem w przypadku braku podstaw dla orzeczenia nowej kary łącznej wydane orzeczenie nie ma charakteru wyroku łącznego (patrz choćby art. 572 k.p.k.). Ustawodawca nie mówi przy tym o „wszczęciu postępowania o wydanie wyroku łącznego” albo o „orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego”, lecz o „wydaniu wyroku łącznego”. W ocenie Sądu ową interpretację należy, per analogia, stosować również do zapisu art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej. Użycie przez ustawodawcę stwierdzenia „orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem” oznacza zatem, iż ów nowy, prawomocny wyrok wymaga wydania nowego wyroku łącznego i orzeczenia nowej kary łącznej. Oczywistym jest przy tym, iż owa potrzeba wydania nowego wyroku łącznego i wydania nowej kary łącznej musi ujawnić się na tle znowelizowanych przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny; jest to szczególnie jasne przy uwzględnieniu cytowanego już art. 575 § 1 k.p.k. (choć ten ostatni ma charakter procesowy). Konkludując, w ocenie Sądu, prawomocne skazanie po 1 lipca 2015 roku umożliwia stosowanie przy orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2015 roku) jedynie wówczas, gdy według owych „nowych przepisów” kara wymierzona tym wyrokiem podlega łączeniu z karami prawomocnie wymierzonymi skazanemu wyrokami wydanym przed 30 czerwca 2015 roku (tak też Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKz 124/16 z dnia 31.05.2016 roku).

Jak zaznaczona na wstępie w przedmiotowej sprawie wobec skazanego po dniu 01 lipca 2015 roku wydane zostały i uprawomocniły się orzeczenia w sprawach X K 727/15, X K 213/15, X K 938/15, X K 2/15, X K 139/15, X K 1171/14. Co więcej, kary wymierzone w tych sprawach (jak i pozostałych toczących się przeciwko skazanemu) nie zostały w całości wykonane i teoretycznie mogły podlegać, zgodnie z art. 85 § 1 – 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., łączeniu. Niewątpliwie zatem Sąd dysponował możliwością stosowania wobec W. K. przepisów ustawy – kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i zmodyfikowanym przez przepisy ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Sąd zważył dalej, iż w razie połączenia kar wydanych względem W. K. przy zastosowaniu przepisów sprzed wskazanej nowelizacji należałoby stwierdzić, iż czyny, jakich się dopuścił, pozostawały w trzech zbiegach realnych przestępstw (pierwszym obejmującym czyny, za które W. K. został skazany wyrokami wskazanymi w pkt. 1 i 5 rubum wyroku, drugim – wyrokami wskazanymi w pkt. 2, 3, 7, 8 i 9 rubum wyroku i trzecim – wyrokami wskazanymi w pkt. 4 i 6 wyroku), podczas gdy zastosowanie nowych przepisów pozwalałoby na jednoczesne połączenie wszystkich orzeczonych wobec skazanego dotychczas kar pozbawienia wolności. Co zaś się tyczy kar grzywny, mając na uwadze powyższe wskazania – na podstawie przepisów obowiązujących poprzednio istniałaby możliwość połączenia wyłącznie tych kar orzeczonych w sprawach X K 1147/14 i X K 2/15, natomiast zastosowanie przepisów znowelizowanych umożliwiało połączenie wszystkich wymierzonych skazanemu kar tego rodzaju w jedną karę łączną grzywny. Pod tym względem niewątpliwie za korzystniejsze należało uznać przepisy obowiązujące od dnia 01 lipca 2015 roku.

Ponadto podkreślenia wymaga, iż Kodeks karny sprzed nowelizacji przewidywał jedynie możliwość łączenia „kar jednostkowych”, natomiast po nowelizacji łączeniu mogą podlegać zarówno kary jednostkowe, jak i kary łączne. Względem skazanego kary łączne wymierzono natomiast czterokrotnie – w sprawach X K 339/15, X K 727/15 i X K 938/15 i X K 2/15. Zastosowanie zatem w ramach orzekania w niniejszej sprawie przepisów obowiązujących do dnia

30 czerwca 2015 roku skutkowałyby koniecznością rozwiązania węzłów kar łącznych wymierzonych W. K. wskazanymi wyrokami i połączenia kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, co uwzględniając dyrektywy wskazane w art. 86 § 1 k.k. określające górną granicę kary łącznej, niewątpliwie byłoby mniej korzystne dla skazanego. Konkludując, w sprawie zasadnym było stosowanie przepisów Kodeksu karnego obowiązujących w dacie wyrokowania.

Sąd zważył dalej, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach. Przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. w obecnym brzmieniu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (§1). Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Należy nadmienić, że w przypadku W. K. zastosowania nie znajdują przepisy art. 85 § 3 i 4 kk.

W niniejszej sprawie przesłanki warunkujące możliwość wydanie wyroku łącznego, w ocenie Sądu, zachodzą zatem w stosunku do wszystkich wyroków wydanych względem W. K.. We wszystkich tych przypadkach skazanemu wymierzono kary pozbawienia wolności, a zatem kary, które można ze sobą połączyć. Nadto, żadna z tych kar w dniu 20 grudnia 2016 roku, tj. w dacie wyrokowania, nie została jeszcze w całości wykonana. Podobna sytuacja ma miejsce względem kar grzywny orzeczonej wobec W. K. wyrokami w sprawach X K 339/15, X K 727/15 i X K 938/15 i X K 2/15.

Rozważając kwestię wysokości kary łącznej, jaka winna zostać orzeczona względem W. K. w miejsce skazań objętych wyżej wymienionymi wyrokami Sąd miał na względzie treść art. 86 k.k., wyznaczającego jej granice. Z przepisu tego wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (ewentualnie - kar łącznych, podlegających łączeniu, vide art. 86 § 4 k.k.) do ich sumy, nie przekraczając jednak w odniesieniu do kary pozbawienia wolności – 15 lat, zaś co do kar grzywny – 810 stawek dziennych. Co do zasady zatem, kara łączna pozbawienia wolności w tym wypadku powinna mieścić się w granicach od 3 lat wolności do 13 lat pozbawienia wolności. Kara grzywny powinna natomiast zostać wymierzona w granicach od 120 stawek dziennych do 350 stawek dziennych, przy czym maksymalna wysokość stawki dziennej określona na podstawie art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 3 k.k. nie powinna przekraczać 20 złotych.

Nadmienić należy, że wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreślano dotąd, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskości przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywy bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Dodany nowelizacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku przepis art. 85a kk wprost wskazuje zaś, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Czyny, za które W. K. został skazany w poszczególnych sprawach, skierowane były przeciwko temu samemu dobru prawnemu – mieniu. Popełnione zostały na przestrzeni niespełna roku. Okoliczności te wskazują na zasadność wymierzenia kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji. Kolejną okolicznością przemawiającą za zastosowaniem

wobec skazanego zasady absorpcji jest fakt, iż jest on sprawcą młodocianym. W. K. dopuścił się przypisanych mu przestępstw w wieku 18 lat, a zatem niemal na granicy odpowiedzialności karnej. Miał przy tym trudną sytuację rodzinną, co w połączeniu z nieodpowiednim towarzystwem mogło skutkować okresowym popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, za które to przestępstwa został ukarany. Przy wymiarze kary łącznej należy mieć również na względzie treść art. 54§1 k.k., zgodnie z którym, wymierzając karę młodocianemu, sąd kieruje się przede wszystkim tym, żeby sprawcę wychować. Jest to zbieżne z dyspozycją art. 85a k.k.

W tym kontekście nie można pominąć zachowania W. K. już po popełnieniu przestępstw, za które został skazany, przede wszystkim w warunkach izolacji więziennej. Zaznaczyć należy, iż Sąd orzekający wiedzę na temat postawy skazanego czerpie nie tylko z opinii Zakładu Karnego, ale również z przebiegu poszczególnych postępowań karnych, w których skazywał W. K. na przestrzeni ostatnich dwóch lat.

Zarówno z opinii Zakładu Karnego, jak i wiedzy posiadanej przez Sąd z urzędu wynika, iż zachowanie skazanego w trakcie pobytu w Zakładzie Karnym uległo znacznej poprawie. Skazany stara się przestrzegać norm porządku publicznego, pracuje w Zakładzie Karnym. W trakcie pobytu w Areszcie Śledczym w G. ożenił się, żona wspiera go i przychodzi na wszystkie terminy rozpraw w poszczególnych sprawach. Wszystkie te okoliczności dają podstawy do uznania, iż skazany zrozumiał niewłaściwość swojego poprzedniego postępowania i stara się poprawić i naprawić swoje życie. Zdaniem Sądu wieloletnia izolacja skazanego byłaby w takiej sytuacji niecelowa, gdyż pozbawiłaby skazanego szansy na normalne funkcjonowanie w społeczeństwie, do którego, zważywszy jego aktualną postawę, ma dużą szansę wrócić. Skazany nie jest sprawcą niebezpiecznym, którego izolacja byłaby niezbędna dla zapewnienia bezpieczeństwa współobywateli. Przestępstwa popełnione przez skazanego nie są tego rodzaju, by uzasadniały jego wieloletni pobyt w izolacji więziennej, zwłaszcza w okresie, gdy tak naprawdę kształtuje się jego osobowość i postawy społeczne i w dużej mierze od otoczenia i motywacji zależy, czy skazany będzie prowadził życie uczciwe, czy też powróci do popełniania przestępstw. Sąd jest głęboko przekonany, że aktualna prognoza penitencjarna w stosunku do skazanego jest pozytywna, że przemyślał on swoje postępowanie, wyciągnął z niego wnioski i nie będzie popełniał podobnych błędów w przyszłości. Dlatego też również w interesie społecznym jest, by skazany miał szansę jak najszybciej podjąć pracę i rozpocząć uczciwe życie.

Z powyższych względów Sąd wymierzył skazanemu karę łączną pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji, z przewagą zasady absorpcji. Zdaniem Sądu kara łączna 5 lat pozbawienia wolności jest zarówno adekwatna, jak i wystarczająca dla osiągnięcia celów wychowawczych i prewencyjnych wobec skazanego. Skrócenie wyroku umożliwi również skazanemu podjęcie normalnej pracy w Zakładzie Karnym, co w ocenie Sądu może go wdrożyć do uczciwego życia.

Sąd wymierzył także skazanemu karę łączną 300 stawek dziennych grzywny po 10 złotych – przy zastosowaniu zasady asperacji. Ustalając wysokość stawki, Sąd wziął pod uwagę, iż skazany nie osiąga aktualnie dochodów.

Wyrok zawiera również zaliczenie na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresów odbywania kar w poszczególnych sprawach – bez ich wskazania konkretnego z uwagi na możliwość zmiany kolejności kar i wiążącą się z tym ewentualną konieczność korekty zaliczeń w miarę wykonywania poszczególnych kar pozbawienia wolności.

Z uwagi na fakt, iż skazany przebywa w izolacji penitencjarnej i nie osiąga dochodów, Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.